

Bazıları evrad, ezkâr ve hizmetlerinde iltifat, hürmet ve alaka bekliyor. Bu hatanın tashihi konusunda ne dersiniz?

Ayet-i kerimede haber verildiği gibi, zerre kadar iyilik de kötülük de tartılacaktır. Tartının sadece iyilik kefesine bakıp kendini aldatmak, nefsin bir hilesi, şeytanın bir desisesidir. Böyle bir desiseye kapılan kişi noksanlarını ve günahlarını görmeyip, sadece bir kısım iyiliklerini nazara almakla, kendisi için tövbe kapısını ve noksanlarını telafi etme yolunu kapamış olur.

İnsanın işlediği amellere güvenmesi ve cennetini garanti görmesi dalalettir. Üstad Hazretleri, **“Dalalet fikrîdir; zulûmat kalbîdir; israf cesedîdir.”**(1) buyurmuşlardır. İstikametten sapan her fikir ya ifrat veya tefrittir, her ikisi de yanlıştır ve dalaletin tarifine girer.

İnsan yaptığı iyiliklere sahip çıkamaz.

“Sana bir güzellik isabet ederse bu Allah’tandır, bir kötülük isabet ederse o da nefsendendir...” (Nisa, 4/79)

ayet-i kerimesi bu hakikati bariz bir şekilde ders vermektedir.

Her hayır ve her güzellik Allah'tandır. İmandan sonra en büyük bir ikram olan namaz, en mukaddes bir ibadettir ve şükrün en mükemmel bir ifadesidir. Bu ulvî davete icabet eden bir mümin, Rabbini tazim, tesbih ve zikretmiş olur. Ancak kişi bundan kendisine bir hisse çıkaramaz. Çünkü dünyayı döndürüp namaz vaktini getiren Allah'tır. Abdest aldığımız suyu yaratan Allah'tır. Vücudumuzu namaz kılacak şekilde tanzim eden Allah'tır. Namaz kıldığımız mekânı yaratan Allah'tır. Okuduğumuz sureleri inzal eden yine Allah'tır. Sadece kul, iradesini namazı kılmakta ya da kılmamakta kullanır. Namaz kılmayan kişi Cenab-ı Hakk'ın bu kutsi davetine icabet etmediğinden o âlî ibadetin feyiz ve bereketinden mahrum kalmış olur.

Şuurlu bir ayna kabul edelim. Bu ayna parlak yüzünü Güneş'e çevirdiğinde güneş onda tecelli eder. Ancak, bu ayna **“Güneşi ben getirip içime aldım. Bu ışıklar ve onlardaki bu renkler de benim kendi hünerimdir.”** diyemez. Bütün bu güzellikler Güneş'tendir. Ama o ayna Güneş'e sırtını çevirdiğinde karanlıkta kalır ve bunun faili kendisi olur.

O hâlde, bir insan bütün ibadetlerini hassasiyetle yerine getirirse ve bütün

haramlardan sakınsa da yine cennetini garanti göremez, görmemeli, **korku ve ümit arasında** yaşmalıdır. Zira iyiliklerde onun hakkı çok az olduğu gibi, akıbetinin ne olacağı da kesin değildir. Ömrünün kalan kısmını da aynı istikamette geçireceği konusunda bir garantisi yoktur. Ağır bir imtihana tâbi tutulup kaybedebilir yahut şeytanın bir desisesine kapılıp yanlış yola sapabilir.

Şimdi şöyle bir düşünelim:

Bütün ibadetlerini yerine getiren bir insanın ahiretini garanti görmesi dalalet olursa, Allah'ın birçok emirlerini terk eden, nice haramları işleyen bir kişinin, işlediği az bir ameli ile kurtulacağına inanması nefsinin ve şeytanın bir oyunu değil midir?

“Hem insanın vücudu ve cesedi bile onun değildir. Çünkü kendisinin eser-i sanatı değildir. O vücudu yolda bulmuş, lakita olarak temellük de etmiş değildir. Kıymeti olmayan şeylerden olduğu için yere atılmış da insan almış değildir. Ancak o vücut havi olduğu garib sanat, acib nakışların şهادetiyle, bir Sâni'-i Hakîm'in dest-i kudretinden çıkmış kıymettar bir hane olup, insan o hanede emaneten oturur. O vücutta yapılan binlerce tasarrufattan ancak bir tane insana aittir.”(2)

İnsan, vücudunu kendisi yapmadığına ve yolda da bulmadığına göre, geriye tek yol kalıyor: **Emanet**. Bu vücut Allah'ın eseridir, bizde emanet olarak bulunmaktadır.

“Binaenaleyh لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ de.”

Mülk ancak onundur. Ne kadar medih ve sena varsa hepsi ona aittir. Ve kimsede, onun ihsan ettiği kuvvet dışında bir kuvvet yoktur. Kuvvet ve kudret de ancak ona mahsustur.

Dipnotlar:

1) bk. [Sözler, Lemeat](#).

2) bk. [Mesnevi-i Nuriye, Katre, Hatime](#)